

Čís. 6657.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jde o příhodu v dopravě, uklouzl-li cestující, jda sň pro jízdní lístek k nádražní pokladně, na hladké dlaždicí v chodbě nádražní budovy a pádem se poranil.

(Rozh. ze dne 4. ledna 1927, Rv I 636/26.)

Žalobce vstoupil za sněhové vánice do nádražní budovy a, jda po chodbě ku pokladně pro výdej jízdních lístků, sklouzl na hladkých dlaždicích, upadl a poranil se. Žalobě proti dráze o náhradu škody bylo oběma nižšími soudy vyhověno, odvolacím soudem z těchto důvodů: Vývody strany žalované, že tu nejde o příhodu v dopravě, nejsou s to, by otřásly správným výkladem prvního soudu, že používání hladkých dlaždic v nádražní chodbě, kudy obecnost musí chodit k pokladně pro jízdní lístky, tedy dlažby, jež požadavku bezpečnosti chodců nevyhovuje, nutno považovati za odchylku od normální dopravy. Tato odchylka od normální dopravy, když při značné osobní frekvenci bylo mnoho sněhu do chodby nanášeno a tam vlhko způsobeno, stala se přímo nebezpečnou a vyvolala škodlivou událost, pád žalobce. Nesporno jest, že žalobce chtěl jeti drahou a musil tudíž jíti k pokladně a od ní na nástupiště vesměs po chodbě hladkými dlaždicemi opatřené a že byl skutečným cestujícím po dráze. Správně dospěl tudíž první soud k úsudku, že jest tu příhoda v dopravě a jest proto výtka nesprávného právního posouzení bezpodstatnou. Ale, i kdyby tu nebyly příhody v dopravě, neměnilo by to ničeho na věci, neboť i každý jiný byl by zodpověden podle §u 1294 a násl. obč. zák., kdyby pro místa, kudy musí mnoho lidí za každého počasí chodit, použil nevhodných k tomu dlaždic a nepostaral se jinak o zabezpečení, takže by na nich sklouznutí bylo snadno možné. Odvolání žalovaného není důvodným ani v tom směru, pokud uplatňuje nesprávné ocenění průvodů, že prý žalobce uklouznutí své sám zavinil. I když by byl žalobce šel chodbou k pokladně a od ní rychlým krokem, nelze v tom shledávati jeho zavinění na sklouznutí. Nelze přehlédnouti, že si žalobce před vchodem do budovy čistil boty o škrabadlo, takže mohl spoléhati, že mnoho sněhu na botách nepřinese. Naproti tomu, je-li dlažba hladká, jest tím více kluzká následkem vlhka nebo nanášeného sněhu a těžko shledávati neopatrnost v tom, že někdo přejde takové nebezpečné místo rychleji neb pomaleji, poněvadž i při pomalé chůzi může klouznouti a na hladké podlaze při klouznutí nemá téměř možnosti udržeti rovnováhu. Pomalá chůze mohla by míti jen tenkrát význam, kdyby jistá místa na podlaze byla méně nebezpečná a jiná zase očividně a snadno poznatelně více nebezpečná, a bylo by lze se jim vyhnouti. Uváží-li se, že i od sněhu

očištěná podešev zachová si vlhkost, může při vstoupení na kluzkou podlahu i na suchém místě klouznutí býti vyvoláno. Skutečnost, že žalobce měl podkůvky na podpatcích nebyla snad pro něho výhodou při vstoupení na hladkou dlažbu, ale není používání podkovek na botách ničím na venkově nezvyklým a dráha může s tím počítati, že značná část cestujících, zejména dělnictvo, užívá obuvi takové beze vší závady. I kdyby byl prvý soud došel k přesvědčení, že žalobce při chůzi staniční budovou spěchal, nebyl by mohl přes to uznati, že snad pouze žalobce touto spěšnou chůzí klouznutí a úraz svůj sám vyvolal.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Soud dovolací sdílí názor soudu odvolacího, že tu jde o příhodu v dopravě ve smyslu zákona ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák., o ručení železnic, ježto pokladna k vydávání jízdních lístků ve staniční budově souvisí s provozem železnice jako dopravního prostředku poháněného parní silou tak, že jeví se součástí provozu, a že totéž platí o příchodu k ní. Náleží k pravidelnosti dopravy, by přístup k osobní pokladně ve staniční budově byl opatřen tak, by se cestující mohli bezpečně k pokladně dostatí a jízdní lístky si koupiti. V souzeném případě však dle zjištění nižších soudů (omuto tak nebylo, když žalobce na cestě k pokladně beze své viny uklouzl a k úrazu přišel. Jde tu proto o nepravidelnost v dopravě, spadající pod pojem příhody v dopravě. Co bylo příčinou této nepravidelnosti a zda příčina tato byla něčím přechodným, či trvalým, nepadá na váhu, ježto k pojmu příhody v dopravě stačí, jest-li zjištěno, že stalo se něco, co se pravidelně při provozu dopravy osob dráhou nestává a státi nemá. Nerozhodno jest proto, že dlaždice, na nichž žalobce, jda k osobní pokladně, uklouzl, byly tam již řadu let a že v den úrazu a před tím sněžilo, neboť i pro tento případ měla dráha povinnost postarati se o to, by přístup k osobní pokladně byl bezpečný a tělesnou bezpečnost cestujících neohrožoval. Pokud dovolatel míní, že zde nelze mluvit o příhodě v dopravě, poněvadž úraz se stal ve staniční budově, kde se doprava neprovádí, je na omylu, neboť prodej jízdních lístků náleží k dopravě osob dráhou a jest jedním jejím článkem, když jde o cestujícího, který do staniční budovy vešel jenom za tím účelem, by si jízdní lístek opatřil. Tvoří proto v takovémto případě opatření lístku k jízdě dráhou část samé dopravy. Z toho plyne povinnost dráhy, by osobní pokladnu a příchod k ní ve staniční budově zařídila tak, by se mohli cestující bezpečně k ní dostatí a lístek si koupiti. Když tento předpoklad se v souzeném případě nesplnil následkem nedostatečnosti zařízení sloužících ku koupi lístku, jde o příhodu v dopravě, neboť jde o nepravidelnost v zařízení k dopravě sloužícím. Opačné mínění dovolatele není správné. Vývody dovolání, poukazující na to, že lze si jízdní lístky opatřiti též v dopravní kanceláři a že kdyby tam byl žalobce uklouzl, jistě by o příhodu v dopravě nešlo, jest správné, ničeho však nemění na tom, že v souzeném případě o příhodu v dopravě jde, poněvadž jde zde o pokladnu ve staniční budově, určenou k provozu, t. j. ke koupi lístku a tudíž o zařízení žalova-

ného sloužící k provozu. Názor dovolatelův, že pokladny k výdeji jízdních lístků ve staniční budově a přístup k nim nepožívají a také nepotřebují ohledně bezpečnosti cestujících (ne jiného obecnostva) zvláštní ochrany, vyvrátil již soud odvolací a stačí proto v tomto směru poukaz na správné důvody napadeného rozsudku, neboť jest jisto, že dráha, dávajíc si od cestujících za převoz platiti, jest povinna s ohledem na rychlost, s jakou se provoz děje následkem použití parního pohonu, postarati se o bezpečnost cestujících již při koupi jízdních lístků. Jest přirozeno, že zákon o ručení železnic nevztahuje se na úrazy jiných osob než cestujících, které do staniční budovy vstoupily. Jsou proto vývody dovolání poukazující k tomu, že jiné osoby než cestující vstoupivší do staniční budovy ochrany zákona o ručení železnic nepožívají, celkem správné, v souzeném případě nemají však s věcí nic činiti, poněvadž nejde o takovou osobu, nýbrž o cestujícího, který chtěl a také musel jediňě za účelem opatření si jízdního lístku do staniční budovy vstoupiti a při tom utrpěl úraz. Jest proto právní posouzení věci, pokud jde o otázku příhody v dopravě, bezvadným a dovolání neodůvodněným. Když tomu tak a jde o příhodu v dopravě, může žalovaný v souzeném případě sprostěn býti závazku k náhradě škody důkazem, že si žalobce úraz sám zavinil. Důkaz tento se žalovanému nepodařil a soud dovolací sdílí plně důvody soudu odvolacího uvedené pro to, že žalovaný na svém úrazu nenese viny.

Čís. 6658.

Pokud majitel ostrého psa ručí za škodu jím způsobenou pro nezdatnost svého zřízence, jemuž svěřil psa k opatrování,

(Rozh. ze dne 4. ledna 1927, Rv I 700/26.)

Žalobce byl napaden hlídacím psem žalovaného Josefa D-a, ienž psa byl svěřil k opatrování svému zřízenci Habidu H-ovi. Pes žalobce pokousal a poškodil mu šat. Žalobě o náhradu škody vyhověl procesní soud první stolice pouze potud, pokud směřovala proti Habidu H-ovi. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalobcovu.

Nejvyšší soud k dovolání žalobce vyhověl žalobě i proti Josefu D-ovi.

D ů v o d y:

Soud odvolací v souhlase se soudem první stolice zamítl prosbu žalobní ohledně žalovaného Josefa D-a proto, že dle jeho názoru tento žalovaný není žalobci zodpověden za škodu jeho psem mu způsobenou, poněvadž dohled nad psem svěřil žalovanému Habidu H-ovi, jako svému zřízenci, o němž nevěděl a věděti nemohl, že jest osobou k tomu nezdatnou, an jest u něho skoro dvě léta zaměstnán, po tu dobu vodil psa na procházku a dosud nic se nepříhodilo, ačkoliv pes jest ostrým psem hlídacím, a poněvadž dále dal žalovanému Habidu H-ovi na opatření